SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 24 | 15. DECEMBER 1924 | 73. AARGANG

FORKYNDELSEN AF VISDOMSORDET.

(Af Præsident *David O. McKay* i »Mill. Star«.)

—

Fra to eller tre forskellige Steder kommer der Underretning om, at enkelte Medlemmer af Kirken ikke tilfulde opholder og stotter Missionens hoje Maal med Hensyn til Visdomsordet. Nogle synes at mene, at Ældsterne kunde udrette mere ved at prædike mindre om Velsignelser, der er forbundne med at afholde sig fra at nyde Te, Kaffe og Spiritus, og lægge mere Vægt paa andre ligesaa vigtige Principper af Evangeliet. Der er endog Funktionærer, der overtræder Visdomsordet og retfærdiggor sig med den formastelige Paastand, at det har mindre at sige. »Vilde det ikke være bedre,« skriver en, »om Ældsterne sagde mindre om Visdomsordet og prædikede mere om Kærlighed, Omvendelse og Syndens Folger?«

Svaret herpaa er ganske ligetil. Disse Ting bor de prædike om, men ikke undlade de ovrige. Hverken Kirken eller Verden som et Hele kan hore for meget om Visdomsordet. Det er en Lærdom givet til Mennesket for at bringe ham Lykke og Velsignelse. Det er en Del af Livets Filosofi. Det bor efterleves,

ikke alene af enhver Ældste, men af ethvert Medlem af Kirken. Den Ældste, der noler med at forkynde det, unddrager sig sin Pligt. Den, der undlader at efterleve det, berover sig selv den legemlige Styrke og aandelige Kraft, som det er hans Ret at modtage. »Sandhed er Loyalitet mod det Rette, som vi ser det; det er uforfærdet at leve vort Liv i Harmoni med vore Idealer; det er altid — Magt.« Med Livets højeste Idealer foran sig kan ingen Sidste-Dages Hellig vedblivende overtræde Visdomsordet ustraffet.

Den letteste Maade at komme igennem Livet paa synes at være at folge med Strommen. Dersom en Person har den mindste Lyst eller Tilbojelighed til at drikke Te, Kaffe og Spiritus eller til at bruge Tobak, da er der Lejlighed til at tilfredsstille Lysten overalt. Ved Selskaber, Familiesammenkomster, ved tilfældige Besog, i Restaurationer eller paa Toget, ja selv i Kirken er Nydelsen af disse Stimulantser og narkotiske Pirringsmidler ikke alene tilbudt, men alt for ofte tilskyndet. Under denne Indflydelse og i saadanne Omgivelser er det lettest at give efter og blive en af Mængden. Men det er ikke det bedste. Karakterstyrke udvikles ikke ved at give efter for det, der er daarligt. »Den, som *sejrer,* ham vil jeg give at æde af Livets Træ.« Modstand mod Fristelser giver aandelig Kraft.

Vi lever for nærværende ikke alene i Handelens Tidsalder, men ogsaa i Nikotinens, og paa en frygtelig Maade hæfter Cigaretvanen sig fast paa den menneskelige Familie. Regeringens statistiske Kontorer giver os lejlighedsvis nogle Oplysninger om den rivende Hurtighed, hvormed denne Sundhedens og Moralens lumske Fjende foroger sit Herredømme; men vi aner kun lidt om, hvor virksomme de Kræfter er, som arbejder paa at udbrede denne og lignende Uvaner — alene i Forretningsojemed. I »Vaner, der hemmer« forklarer Charles B. Towne, hvorledes »Agenter og Handelsrejsende« for nogle Aar siden blev lønnede af Fabrikanterne for at rejse gennem Kina med det Formaal at »vise Folket, hvorledes man ryger Cigaretter«. Som et Resultat af denne Opvisning kan anfores, at

Halvdelen af hele Verdens Cigaretproduktion nu forbruges i Kina. Det er ikke saa underligt, naar man horer, at paa Grund af den billige Arbejdskraft kan 20 Cigaretter sælges for 5 Øre.

Denne Forfatter fremkommer ogsaa med følgende uforbeholdne Erklæring: »Jeg betragter Cigaretrygning som Menneskehedens storste Svobe i vore Dage, fordi den anretter storre Skade blandt Menneskene, end nogen anden Last.«

Og hvad der er mest beklageligt i Europa og Amerika, er den Kendsgerning, at Piger og Modre lægger sig efter Cigaretrygning og i denne Henseende efteraber de kinesiske Kvinder.

Kirkens Rost vil altid lyde højt og kraftigt mod den tiltagende Tilbojelighed blandt Mænd og Kvinder til at forurene deres Liv med Nikotin. Især bekæmper den dette voksende Onde blandt Kvinder. Tidligere har den angelsaksiske Kvinde været hævet over at befatte sig med denne Last og har derfor udovet en tilbageholdende og oploftende Indflydelse paa Mændene. Nu begynder denne Indflydelse at boje sig for Cigarettens snedige Lokken, og Modre, Midtpunktet for vort Livs skonneste, reneste og ædleste Folelser, besmitter deres Skonhed og Renhed ved at hengive sig til en af Mandens Laster. Jo mere Kvinden bliver lig Manden, des mindre vil han agte hende; Civilisationen svækkes efterhaanden, som Mandens Agtelse for Kvinden formindskes.

Kvinder, der er virkelige Sidste-Dages Hellige, vil aldrig saa meget som tænke paa at ryge Cigaretter. At Kvinden har *Ret* til at hengive sig til denne Vane, nærer vi ingen Tvivl om, men vi taber en Del af vor tidligere Agtelse og Beundring for Kvinden, naar vi ser hende med aabne Øjne gaa ud i det Sole og Snavs, der for kun har besmittet Manden. Det er vanskeligt at forestille sig stolte og lykkelige Sonner, hvis Modres Liv er forurenet med Tobak.

Skulde Ældsterne tie stille om disse Ting? Aldrig. Visdomsordet er en meget vigtig Del af Evangeliet, der er »en Guds Kraft til Frelse« — fysisk eller legemlig Frelse, saavel som aandelig.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige staar forpligtet

til uforbeholdent at erklære, at Te, Kaffe, Tobak og berusende Drikke ikke er godt for Mennesket. Virkelige Sidste-Dages Hellige afholder sig fra Nydelsen af Tobak og Drikke, der enten er stimulerende eller berusende, og ved Ord og Eksempel lærer de andre at gore det samme.

OM AT VÆRE OPRIGTIG.

I det daglige Livs forskellige Forhold mangler der i høj Grad virkelig Ægthed og Oprigtighed.

Vi onsker ikke at være pessimistiske, ejheller onsker vi at fordomme Menneskeheden i Almindelighed for dens Uærlighed, men det er en Kendsgerning, at det Menneske, der er virkelig oprigtig, er en stor Sjældenhed og indtager en Særstilling baade i det offentlige og private Liv.

Kun de, der selv har døjet ondt som Folge af falske og uærlige Personers Handlemaade, kan tilfulde paaskonne, hvad Oprigtighed hos deres Medmennesker egentlig betyder. Naar vi standser og tænker paa de ubeskrivelige Lidelser blandt menneskelige Væsener, hvilke skyldes personlig Falskhed og Uærlighed mellem Mennesker indbyrdes — Lidelser som Folge af misbrugt Tillid og uopfyldte Løfter — da kommer man næsten til at tvivle om, at der findes Oprigtighed paa Jorden.

Hvor ofte har vi ikke Tid efter anden truffet det lumske Individ, der vandt vor Tillid, og til hvem vi betroede vore hemmeligste Tanker og Ønsker og derefter saá dem blive trampet i Stovet og givet til Pris for Offentligheden; hvor ofte har vi ikke faaet vore helligste Folelser krænkede og det bedste i os gjort til Latter og Spot. At blive bragt Ansigt til Ansigt med denne Slags Falskhed fremtvinger uvilkaarligt det Spørgsmaal: Findes der mon sand Oprigtighed blandt Menneskene?

Foruden denne Klasse af Mennesker, der behandler Oprig-

tighed som noget overfladisk, er der en anden Slags, der ikke er meget bedre, men anderledes. Denne Klasse indbefatter alle dem, der kun er ærlige for en Tid ad Gangen, men som ved den mindste Smule Modgang fuldstændig taber Fodfæstet og driver om uden Maal og Med paa Uærlighedens Hav, medens Oprigtighed og Standhaftighed begge er nodvendige til at leve Livet og opbygge Karakteren.

Dersom vi onsker at fremme Oprigtighed og Ærlighed i Verden, da gælder det for os om at yde vor Skærv i denne Retning og lade vor egen Retfærdighed gore Tjeneste som et vejledende Eksempel for dem, der vakler paa Vejen.

Lad os derfor dybt inde i vort inderste Hjerte beslutte ikke at gore noget, undtagen vi kan gore det i Oprigtighed og med et bestemt Maal for Øje. Lad os være ærlige i alt, hvad vi foretager os, i vore Ord saavel som i vore Gerninger. Hviler vort Liv paa et saadant Grundlag, da vil vi være i Stand til at overvinde alle Ting. (Western Farmer.)

SELVTILLID.

For at du kan have virkelig Held og Lykke i Livet, lige meget ved hvad Arbejde du er beskæftiget, er det nodvendigt, at du har en vis Portion Selvtillid.

Selvtillid er at stole paa sig selv, paa sin egen Dommekraft, at have en selvstændig Mening. Den vil vokse eller svækkes i Forhold til den Maade, hvorpaa man gor Brug af eller forsommer Lejligheden til at udvikle sine Evner og Egenskaber.

Dersom du er bange for at stole paa din egen Dommekraft, kan du næppe vente, at andre Mennesker skal være rede til at gore det. Nogle Mennesker har saa stor Vanskelighed ved at tage en Bestemmelse eller træffe et Valg, at deres Omgivelser faar Folelsen af, at de ikke har Spor af Tillid til deres egen Dommekraft.

Ubeslutsomhed for dit Vedkommende betyder Mistillid

overfor dig af andre. Dersom din Dommekraft ikke er god nok til at afgøre dine egne Affærer, hvorledes kan du saa gøre dig Haab om, at andre vil kunne gøre Brug af den i nogen som helst Retning?

Dersom du ønsker at vinde Folks Tillid, da maa du have Tillid til dig selv. Ingen kan udfylde en betydningsfuld Plads i Livet eller i Verden, dersom han mangler Selvtillid.

DER ER TO, SOM KALDER.

Der er saa meget godt i de daarligste af os, og saa meget ondt i de bedste af os, at kun Gud kan vurdere os efter vort sande Værd. Denne ofte benyttede Udtalelse er dog kun tildels rigtig, thi i og af os selv er vi hverken gode eller onde. Som Guds Sønner og Døtre, der modtog Liv og Tilværelse fra vor Fader i Aandeverdenen, var vi aldeles uberørte af Synden og det onde, men vi var ikke derfor gode, thi vi kendte ikke det onde. Vi var uskyldige, men Uskyld er kun negativ Godhed.

Det var jo netop for at lære os at kende Forskel paa godt og ondt, at Jorden blev skabt og vi sendt hertil for at gennemgaa en Prøvestand, det vil sige, faa vor Uskyld sat paa Prøve ved at give os Lejlighed til at vælge mellem de to Modsætninger, det onde eller det gode, med fuldkommen Handlefrihed til at vælge det ene eller det andet. Og i Overensstemmelse med, hvorledes vi træffer vort Valg, er vi enten onde eller gode. Vi er onde, dersom vi i de fleste Tilfælde vælger at gøre det, som er ondt, og vi er gode, dersom vi vælger det modsatte. Mellem disse to Yderligheder er der en Uendelighed af Variationer, hvilket vel er Meningen med ovenanførte Sætning.

Denne Tilværelse her paa Jorden som Mennesker medfører altsaa, at vi selv har Ansvaret for vore Handlinger og følgelig ogsaa selv er Skyld i disse Handlingers gode eller daarlige Følger, eftersom det staar os frit for at handle anderledes, hvis vi selv vil.

Vi bliver stillet overfor disse to Magter, vi er Vidne til deres Kamp og det ikke blot som orkeslose Tilskuere, thi Kampen foregaar i os selv, ikke udenfor. Krigen mellem det gode og det onde fores i vort eget Indre, og Indsatsen er vor Sjæl. De to repræsenterer Lyset og Morket, Sandheden og Lognen, Friheden og Trældommen, Gud og Djævelen. »Og der var en Kamp i Himmelen«, siger Skriften om Forudtilværelsen. Kampen var om Menneskers Sjæles Frelse. Nu er der en Kamp paa Jorden, ogsaa om disse Sjæles Frelse, og denne Kamp er mellem de samme to, som stredes for Verdens Grundvold blev lagt, og den vil have det samme Resultat. Denne Kamp foregaar i hver en Menneskesjæl.

Det gode kalder, formaner og advarer; det onde lokker, frister og forforer, og til enhver Tid, hver Dag og hver Time paa Dagen maa Menneskesjælen vælge mellem de to, maa gaa til den ene eller anden, den kan ikke holde sig neutral.

Det Menneske, hvis Hjerte er ondt, hvis Sind er optaget af syndige Lysters Tilfredsstillelse, og som elsker og over Uret, gor det, fordi han har valgt at gore det. Han horte ogsaa det godes Stemme kalde, men han lyttede ikke til dens Rost, vilde ikke folge Hyrdens Kalden, men valgte den brede Vej. Den, hvis Liv er opfyldt af egennyttige og ædle Handlinger, af Kærlighed, Taalmod og Gudsfrygt, blev ogsaa fristet og lokket af denne Verdens Fyrste, men valgte at tjene en anden Herre.

Der er to, som kalder; to, som vil drage os hver til sin Side. Disse to kæmper i dig om din Sjæl. Den ene kalder paa dig for at frelse og ophoje dig og for at du kan være med til at frelse og ophoje andre af Guds Born; den anden for at styrte dig i Elendighed og for at du skal være Redskab til at bringe lignende Elendighed over andre. Du kan ikke undskylde dig med, at du ikke vidste, hvad var Ret og hvad var Uret; thi du vidste det og du véd, at du vidste det. Du traf dit Valg, og du har selv Ansvaret for Folgerne.

Drankeren traf sit Valg, da han lod sig forlede til at tage

det forste Glas. Hvor stredes ikke disse to Magter i ham den Gang. Endnu kan han, Vrag som han er, i ensomme Stunder erindre, hvorledes Guds Rost kaldte, og paa Bunden af hans Sjæl er der et tildels ubevidst Ønske: Gid jeg havde lyttet til dens Kalden. Det er en Gnist af den uudslukkelige Ild, der vil martre hans Sjæl med Selvanklagens fortærende Lue i al Evighed; thi han véd, at han selv frivilligt og med fuld Forstaaelse traf sit Valg, thi der var to, som kaldte. De kaldte hojlydt og længe, men han lukkede Ørene for den ene og fulgte den anden.

I dette af Nikotin gennemsyrede Land er det sikkert et Tegn paa Viljestyrke hos Mænd og Kvinder, naar disse aldrig har tilegnet sig denne Last. Det er jo saa moderne at ryge.. Alle ryger — fra Bydrengen, der med blege Kinder aser af Sted paa sin Cykle den halve Dag og den anden halve mojsommeligt arbejder sig gennem sine Lektier i Skolen, og op igennem hele Rækken: Lærlinge, Tjenestefolk, Jomfruer, Svende, Mestre til de saakaldte dannede eller hojere Klasser -- alle ryger de, siger den fristende Stemme til den unge Mand eller Kvinde, der træder ud i Livet og forste Gang staar overfor Fristelsen, og i de fleste Tilfælde falder de for den. Det er jo »smart«, det er moderne, man maa jo folge med Tiden. Men der hores ogsaa altid en anden Stemme, der siger: Ryg ikke, besmit ikke dit Legeme med det væmmelige, giftige Ukrudt, og der er nogle, som er stærke nok til at folge denne Stemmes Hvisken.

Og saaledes er det med al Synd, Last og Forsommelse af at opfylde Herrens, vor Faders Hensigt med os. Vi traf vort Valg, da vi modtog Evangeliet, blev Medlemmer af Guds Kirke og blev skænket Forjættelsens Helligaand, men hermed ophørte Kampen ikke. Tværtimod fores den end mere underfundigt og intensivt, og Morkets Magter bruger alle til Raadighed staaende Midler for at faa os bort fra Frelsens Vej. Fristelser taarner sig op om os, Slægt og Venner haaner os, andre Menneskers Fejl bliver kastet i vore Øjne, Verden uden-

for kalder og lokker, men hele Tiden lyder ogsaa Guds Røst i os, og dersom vi følger den, da vil vi sejre over alt det, der vil føre os bort fra vor Fader i Himmelen, og vi vil stot og sikkert kunne vandre fremad paa Vejen til vort himmelske Hjem, opfylde vor Skabelses Maal, staar som Frelsere paa Zions Bjerg, og naar denne Prøvetid er endt, mødes med dem, vi har kær, og hvis Tillid og Forhaabninger til os vi ikke har skuffet.

J. S. H.

MISSIONSNYHEDER.

FORFLYTTELSE. Ældste Theodore Kilts er den 28. November forflyttet fra Kobenhavns til Aalborg Konference.

ANKOMST. Ældste Eugene F. Erickson fra Murray, Utah, ankom til Kobenhavn den 8. December. Han er beskikket til at virke i Aarhus Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

ET ADVARENDE ORD TIL UNGDOMMEN.

Vi bør undervise vore unge Brødre og Søstre om deres høje Stilling som Efraims Børn; ikke saaledes, at de bliver stolte og selvbevidste, men at Taknemmelighedens Aand kan bo i deres Hjerter, og at de maa komme til at forstaa deres Fødselsret, deres Privilegier og tage den faste Beslutning, at de ikke vil sælge deres Fødselsret for en Skaal Linser, men at de vil holde den hellig, vidende at de er af Israels Hus, og at de maa beskytte og bevare disse Privilegier ved at gifte sig indenfor deres egen Tro. Jeg siger eder, der er intet, som vi kan foretage os, der vil have større Indflydelse paa Herrens Værks Fremgang og Guds Riges Opbyggelse, end at Sidste-Dages Helliges unge Mænd gifter sig med Sidste-Dages Helliges unge Kvinder; thi naar som helst Mænd og Kvinder gifter sig med udenforstaaende, afskærer de sig fra de givne Forjættelser og

fratager sig selv og deres Born Retten til at modtage disse evige Velsignelser og Privilegier, som Gud for længe siden har lovet skal komme til Menneskene gennem denne Gren af Israels Hus, nemlig Efraim.

Foragtet? Ja, er nu og har altid været. De er maaske bleven jaget ud af deres eget Hjem, kunde ikke bo der længere, maatte flygte derfra ligesom deres Forfader Josef, der blev solgt til Ægypten. Var dette ikke Folelsen i Verden, da dette Folk blev drevet fra Sted til Sted og til sidst jaget ud i Ørkenen? Mange troede, at de enten vilde blive oplost som et Folk eller miste Livet i Kampen mod Indianerne, vilde Dyr og Hungersnoden. Men se, Gud gjorde det samme i vore Dage. Uddrevet fra Verden forte han disse Mennesker til et Sted, hvor de kunde bo i Fred og blive stærke, og hvor Gud gennem dem grundfæstede de frelsende Principper og Leveregler, der ikke alene giver Menneskene det Brod, der opholder Livet, men giver Livets Brod igennem et eksemplarisk Liv, der ikke alene skal gore dette Folk til Frelsere for hele Israels Hus i disse de sidste Dage, men blive et Lys for Verden, blive Jordens Salt.

Vi onsker at holde dette Billede af de herlige Ting, der er i vente, frem for vor Kirkes unge Mænd og Kvinder, og raade og formane dem til at bevare og holde i Ære alt det, de har arvet, og det kosteligste Klenodie, de har arvet, er deres Fodselsret, idet de har adlydt Budet: »Gaar ud fra hende, mit Folk; for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager.«

Melvin J. Ballard.

TIMELIG FRELSE.

Vor Religion er frem for alt praktisk; den berører alle Livsforhold, den er Vejen til Liv og Saliggørelse baade timeligt og aandeligt.

I Aabenbaringerne i Pagtens Bog har Herren lært os, hvor-

ledes vi skal leve for at blive legemligt sunde og stærke. Han har sagt, at vi bor ikke bortodsle vor Kraft. Han har sagt: Læg dig til Hvile tidligt, at du kan opstaa tidligt om Morgenen og dit Legeme og Aand være styrket, oplivet og forynget. Han har sagt os, hvorledes vor Opforsel som Sidste-Dages Hellige bor være: Vi skal ikke være stojende, men vi skal være dannede og beherskede; vi skal være fredsommelige. Han siger, at stojende Latter er vederstyggeligt i Herrens Øjne. Dette betyder ikke, at vi altid skal være alvorlige, og at vi aldrig maa le, men vi kan le uden at være stojende. Der er en Slags Munterhed, som vi kan nyde uden Larm og Skraal.

Herren har i Pagtens Bog givet os Visdomsordet, der lærer os, hvad vi bor spise og drikke, og hvorledes vi bor leve for at erhverve og bevare Legemets Sundhed og bedre blive i Stand til at udfore vort Arbejde i dette Liv og erhverve os den Uddannelse, som vi kom her til Jorden for at opnaa. Vi bor afholde os fra hede og stærke Drikke. De skader Legemet og er ikke godt for Mennesket.

Herren har ogsaa sagt, at Tobak ikke er til Brug for Mennesket, men kan bruges til udvortes Skade og alt sygt Kvæg. Vi lærer, at Kornet er bedst til Menneskefode, og at Kod ikke bor nydes i Overmaal. Herren har sagt, at det er ham velbehageligt, at det kun nydes i Vinterens Tid og i Hungersnod, og Læger har erklæret, at der tilfores Menneskene flere Sygdomme ved Kodspisning, især om Sommeren, end paa nogen anden Maade.

Vi lærer, at vi bor holde Sabatten hellig og overvære vor Gudstjeneste, saa at vi kan blive stærke og modstaa Fristelser, og vi bor intet foretage os paa Herrens Dag uden at henvende vore Tanker paa Herren og de Ting, han har gjort for os, saa at vor Tro maa blive stærkere og vi blive i Stand til at udfore vort Arbejde og Pligter.

Martha H. Tingey.

RELIGION.

—

Religion kan træffende lignes ved Luften, vi indaander. Vi maa trække Vejret eller do, men vi kan indaande Luft, der enten er livgivende eller svækkende. Et Menneske uden Religion indaander uren aandelig Luft. Et religiost Menneske tager ren, sund, livgivende aandelig Luft ind i sit System. Vi bliver i vore Dage raadede til at sove med aabne Vinduer. Religios Uddannelse betyder simpelthen at aabne vor Sjæls Vinduer for Guds rene Luft. Vi har Friluftsstuer for blodfattige Born. Og som et Hele taget véd Born ikke af sig selv, hvorledes de skal bevare og fremme deres Sundhedstilstand. Det maa de undervises om. Hvorfor skulde vi da ikke sorge for, at de ogsaa lærer at holde deres Aand sund og frisk? For Barnets fysiske Velfærd foreskriver vi nogle Øjeblikkes Gymnastik, Aandedrætsovelser o. s. v. Hvorfor skulde vi ikke have nogle Øjeblikkes aandelig Gymnastik og hvile vore fysiske Kræfter, medens vi indaandede i dybe Drag det Guddommelige? Vi lærer ogsaa vore Born Sundhedslære, idet vi gaar ud fra, at dersom de kender Lovene for Sundhedens Bevarelse, vil de med storre Sandsynlighed senere holde deres egen Person, deres Hjem og Arbejdsplads i en Tilstand, der nogenlunde svarer til, hvad de har lært. Hvorfor skulde et Barn saa ikke ogsaa undervises om, at den aandelige Del af Mennesket trænger til at modtage aandelig Uddannelse og Undervisning?

INDHOLD:

Forkyndelsen af Visdomsordet 369
Om at være oprigtig 372
Selvtillid 373
Der er to, som kalder 374
Missionsnyheder 377
Et advarende Ord til Ungdommen 377
Timelig Frelse 378
Religion 380

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).